

Arrest

nr. 32 143 van 28 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 april 2009 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die loco advocaat D. TSHIBUABUA MBUYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 april 2008 bij de Belgische ambassade te Kinshasa, in Congo, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D teneinde zijn moeder in België teervoegen.

1.2. Op 21 april 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van een visum type D. Deze beslissing, die verzoeker op 11 juni 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...)Betrokkene kan zich niet op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is 18 jaar of ouder. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v^o Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat het bestuur, zonder de taalwetgeving te miskennen, de bestreden beslissing in de Nederlandse taal heeft genomen, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

2.2. De procedures voor de Raad zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt tevens dat er een manifeste beoordelingsfout door verweerder werd gemaakt en dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

3.1.1. Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid en dat, op grond van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966, niet kan worden besloten dat er een wettelijke bepaling bestaat die er een centrale dienst toe noopt in de betrekkingen met een in het buitenland verblijvende vreemdeling die van de drie landstalen te gebruiken waarvan deze vreemdeling zich heeft bediend (V.C.T. 23 november 1964, nr. 133, in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON, en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49). De artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 zijn immers niet van toepassing op in het buitenland verblijvende vreemdelingen. Het begrip “*particulieren*” zoals dit wordt gebruikt in de voornoemde gecoördineerde wetten – en meer specifiek in de artikelen 41 en 42 – heeft namelijk enkel

betrekking op Belgische onderdanen en de in België verblijvende vreemdelingen (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, in *Pratique du droit*, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198). De taalregeling in bestuurszaken heeft bovendien louter tot doel "een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen" en "(...) de kwestie van de afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (...)" (*Parl. St. Kamer 1961-62*, 331/1, blz. 1) en dient te worden geïnterpreteerd binnen de Belgische context waarin deze regeling tot stand kwam; een extensieve interpretatie is daarom niet mogelijk. Er kan derhalve slechts dienstig worden verwezen naar artikel 39 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 dat verwijst naar artikel 17, § 1, van dezelfde wetten. Vermits verzoekers zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu hij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te krijgen voor een toegang tot en een verblijf op het gehele grondgebied en hij niet als een particulier in de zin van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 kan beschouwd worden dient de taal "in binnendienst" op grond van artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 1° tot 3°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 te worden bepaald. Bijgevolg wordt de taal "in binnendienst", overeenkomstig artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 3°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel zijn hoofdtal. In casu staat niet ter discussie dat de visumaanvraag werd beoordeeld en gemotiveerd afgewezen door een bevoegd Nederlandstalig ambtenaar. Enige schending van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 blijkt derhalve geenszins.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin wel werd besloten tot een schending van de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 (RvS 4 februari 2005, 140.214), dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest identiek zijn en dat een verwijzing naar dit arrest geen afbreuk doet aan de vaststelling dat in casu de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 niet van toepassing zijn.

3.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduurd dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zich niet op de bepalingen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° of 5°, of artikel 10bis, § 2, van de Vreemdelingenwet kan beroepen aangezien hij ouder is dan 18 jaar. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De naleving van de formele motiveringsplicht houdt voorts geen verband met de inhoudelijke of juridische correctheid van de in een beslissing tot uiting gebrachte motieven.

3.1.3. Verzoeker voert daarnaast nog aan dat hij, op grond van artikel 8 van het EVRM en artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een recht op gezinshereniging heeft en dat de bestreden beslissing een disproportionele en bijgevolg ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt op zijn privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat de publieke overheden alle maatregelen dienen te nemen die noodzakelijk zijn om een effectief gezinsleven te leiden en dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met zijn recht op eerbiediging van het

gezinsleven. Hij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat verweerder zijn bevoegdheid heeft overschreden.

Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat verzoeker sedert jaren niet meer bij zijn moeder woont, nu deze reeds sedert 2005 in België verblijft, terwijl hij in Congo bleef alwaar hij bij een oom woont. Het is voorts niet betwist dat verzoeker drieëntwintig jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Littouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn moeder dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker kan zich verder, nu hij nooit aanwezig is geweest op het Belgische grondgebied, ten opzichte van de Belgische overheden niet dienstig beroepen op een recht op eerbiediging van het privéleven.

Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing door te voeren en kan geen bevoegdheidsoverschrijding voortvloeiende uit een miskenning van deze verdragsbepaling worden vastgesteld.

3.1.4. De Raad stelt verder vast dat verzoeker weliswaar aanvoert dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, doch de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet in vraag stelt en ook niet voorhoudt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid deze feiten verkeerd heeft beoordeeld of op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een manifeste beoordelingsfout wordt dan ook niet aangetoond.

3.2. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK